

Vonnisnummer / Griffienummer

2024 / 106

Repertoriumnummer / Europees

Datum van uitspraak

8 februari 2024

Naam van de beklaagden

Systeemnummer parket

19C034129

Rolnummer

Notitienummer parket

OU66.L5.2153/2019

rechtbank van eerste aanleg
Oost-Vlaanderen, afdeling
Oudenaarde
Kamer 09

Vonnis

Kantoor Rechtszekerheid

Ref :

Aangeboden op

Niet te registreren

In de zaak van het openbaar ministerie en de burgerlijke partij :

geboren
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te

tegen:

1. , RRN

geboren
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te

2. , RRN

geboren te
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te

beklaagd van :

als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

optrekken of plaatsen van constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het optrekken of plaatsen van een constructie, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd, **namelijk**

op het perceel gelegen te , kadastraal gekend als
, de helft in eigendom van geboren ,
wonende te en de helft in eigendom van
geboren , wonende te ,
verleden bij aankoopakte dd. 19.03.2010 door notaris te ;

aansluitend aan de woning op de linker perceelgrens een houten constructie/ overkapping met tuinhuis en luifel (3.15m x 6m) met een licht hellend dak te hebben opgericht.

(art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te in de periode van 1 april 2018 tot en met 31 mei 2018 (St. 8 – verhoor)
door
ten nadele van , geboren te

1. PROCEDURE

1.

De zaak werd ten gronde behandeld op de openbare terechtzitting van 11 januari 2024.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde:

- de burgerlijke partij ;
- het openbaar ministerie, bij monde van substituut-procureur des Konings ;
- de eerste beklaagde ; vertegenwoordigd door zijn raadsman mr. in de plaats van mr. , beiden advocaat met kantoor te ;
- de tweede beklaagde ; bijgestaan door haar raadsman mr. in de plaats van mr. , beiden advocaat met kantoor te .

De stukken die door de burgerlijke partij werden neergelegd ter terechtzitting en niet vooraf werden meegedeeld aan de raadslieden van de beklaagden, worden uit de debatten geweerd.

Ter terechtzitting werd door alle partijen bevestigd dat alle neergelegde besluiten binnen de debatten kunnen blijven.

De Nederlandse taal werd gehanteerd voor de rechtspleging.

2. BEOORDELING OP STRAFGEBIED

2.1. Strafvordering

2.

De dagvaarding werd rechtsgeldig betekend.

De dagvaarding werd op 6 juli 2023, overeenkomstig artikel 6.3.1. §6 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening, overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid te . Zij vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de telastlegging en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheken.

De straffvordering is ontvankelijk.

2.2. Grond van de zaak

a) De feiten

3.

Op 9 april 2019 dient klacht in lastens de beklaagden, haar burens, omwille van het opzetten van een volgens haar niet vergunde maar vergunningsplichtige constructie in hun tuin, het betreft een overkapping van het terras en een tuinhuis, gebouwd op de perceelsgrens. Zij had naar eigen zeggen ingestemd met de werken, op voorwaarde dat de constructie niet boven de aanwezige scheidingsmuur zou komen. Aangezien de constructie merkelijk boven de scheidingsmuur uitkomt, en ze hierdoor minder lichtinval heeft, dient ze klacht in.

De eerste beklaagde, verklaart, in essentie, dat hij samen met zijn echtgenote eigenaar is van de betrokken woning, hij heeft inderdaad de overkapping met tuinhuis geplaatst. Voorafgaand heeft hij de werken besproken met zijn buurvrouw , zij was hiermee akkoord, zij maakte geen voorbehoud. Gelet op de aard van de constructie was het onmogelijk om de hoogte te beperken tot

de hoogte van de scheidingsmuur. Hij nam voorafgaand telefonisch contact op met de dienst ruimtelijke orde van de gemeente, waar hem werd meegedeeld dat geen vergunning noodzakelijk was. Hij ontving een aangetekende brief van de gemeentediensten betreffende de constructie. Hij diende een regularisatieaanvraag in, maar die werd geweigerd, de weigering werd in beroep bevestigd. Hij vindt het jammer dat zijn buurvrouw haar akkoord heeft ingetrokken.

De tweede beklaagde heeft niets toe te voegen aan de verklaring van de eerste beklaagde.

Bij navraag naar de intenties van de beklaagde op 25 september 2020, blijkt dat de beklaagden uit de echt gescheiden zijn, de tweede beklaagde bleef de woning betrekken. Er werd nog geen compromis bereikt met buurvrouw

b) Beoordeling

4.

De beide beklaagden worden vervolgd wegens het oprichten van een vergunningsplichtige constructie, meer bepaald *aansluitend aan de woning op de linker perceelgrens een houten constructie/ overkapping met tuinhuis en luifel (3.15m x 6m) met een licht hellend dak te hebben opgericht*, zonder dat zij over een vergunning beschikten.

De beide beklaagden vragen de vrijspraak. De eerste beklaagde meent, sterk samengevat, dat hij werd misleid door de overheid omdat hem zou zijn meegedeeld dat dit een niet vergunningsplichtige constructie betrof enerzijds, en anderzijds omdat zijn buurvrouw wel degelijk had ingestemd met de uitgevoerde werken. De tweede beklaagde meent, sterk vereenvoudigd, dat zij met de feiten niets te maken heeft aangezien de werken door de eerste beklaagde werden gepland en uitgevoerd.

Het standpunt van de beklaagden kan niet worden gevolgd.

Uit het strafdossier blijkt immers dat:

- de beide beklaagden eigenaar waren van het perceel waarop de werken werden uitgevoerd op het ogenblik van uitvoering;
- de constructie vergunningsplichtig was;
- er geen vergunning voorhanden was.

De eerste beklaagde beweert, maar bewijst niet, dat hem vanuit de gemeentediensten werd meegedeeld dat het bouwwerk niet vergunningsplichtig was. Onoverwinnelijke dwaling/overmacht wordt niet aangetoond. De afwezigheid van 'kwaad opzet' is niet relevant voor de beoordeling van de schuld. Het voorliggend bouwmisdrijf vereist immers geen bijzonder opzet.

Gelet op het voorgaande is het evenmin relevant of er al dan niet een akkoord was van de buurvrouw. Het standpunt van de buurvrouw is mogelijks relevant bij het al dan niet toekennen van een regularisatieaanvraag, maar de aan- of afwezigheid van een akkoord met betrekking tot de opgerichte constructie, heeft - evident - geen invloed op het bestaan van een vergunningsplicht.

Tot slot staat vast dat de beide beklaagden eigenaar waren van het perceel op het ogenblik van de oprichting van de constructie, en zij beiden kennis hadden van deze constructie. De inbreuk is met andere woorden toerekenbaar aan de beide beklaagden.

De feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, zijn bewezen in hoofde van de beide beklaagden.

c) Straftoemeting

5.

De straf moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die blijkt uit hun strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank gekend. Niettemin dient de straftoemeting niet enkel de vergeldingsbehoefte te dienen, doch moet deze ook oog hebben voor de algemene en speciale preventie. De sanctionering moet dan ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken.

Door het plegen van deze feiten hebben de beklaagden aangetoond dat zij onvoldoende respect hebben voor de geldende rechtsregels.

De beklaagden stelden hun eigen belang boven het belang dat de gemeenschap heeft bij een goede ruimtelijke ordening.

De op te leggen straf moet in beginsel duidelijk maken dat de naleving van de regels ter bescherming van de ruimtelijke ordening ernstig genomen moet worden en dat de beklaagden zich niet ongestraft boven de wet kunnen stellen.

6.

De beide beklaagden beschikken nog over een blanco strafregister. Dit is een gunstig gegeven dat hen ten goede mag komen.

7.

Uit het onderzoek ter terechtzitting is gebleken dat de constructie inmiddels werd afgebroken. Het bleek ook dat de regularisatie / het herstel niet werd benaastigd omwille van de relationele moeilijkheden tussen de beide beklaagden, eerder dan uit een manifeste onwil om zich te conformeren aan de regels van de goede ruimtelijke ordening.

8.

De beide beklaagden verzochten dat hen de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou worden verleend. Het openbaar ministerie verleende hiertoe telkens een gunstig advies.

Gelet op het voorgaande, is er voldoende grond om in te gaan op het verzoek van de beklaagden. Het doorlopen van deze strafrechtelijke procedure op zich volstaat om hen te confronteren met het onaanvaardbaar karakter van hun handelingen. Ter terechtzitting werd duidelijk dat de beklaagden dit ook hebben begrepen. Het opleggen van een bestraffing, zelfs met uitstel van tenuitvoerlegging, maakt dat de beklaagden niet langer over een blanco strafregister zouden beschikken, wat hun toekomstmogelijkheden op een onevenredige wijze in het gedrang zou kunnen brengen.

Het opleggen van een daadwerkelijke strafsanctie komt in deze omstandigheden ook niet als noodzakelijk voor.

Niets belet overigens dat in geval van nieuwe strafbare feiten binnen de proefperiode, door de rechtbank bepaald op 3 jaar, deze feiten alsnog worden bestraft.

De beklaagden dienen immers goed te beseffen dat de opschorting kan worden herroepen ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is dat veroordeling tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van ten minste een maand (of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek) tot gevolg heeft gehad.

d) Bijdragen en kosten

9.

Artikel 91, 2e lid van het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950 verplicht de rechter voor elke criminele, correctionele en politiezaak aan iedere veroordeelde een vergoeding op te leggen, die thans 58,90 euro bedraagt.

10.

Krachtens artikel 4 §3 en 5 §§ 1 en 2 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, en het K.B van 26 april 2017 tot uitvoering ervan, wordt elke beklaagde veroordeeld tot betaling van de bijdrage aan het Fonds, die thans 24 euro bedraagt.

11.

Overeenkomstig artikel 6 van de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie worden de beklaagden, in dit geval hoofdelijk, veroordeeld in de kosten, jegens de openbare partij.

3.BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

12.

Krachtens de artikelen 1382 en 1383 (oud) Burgerlijk Wetboek, is degene die door zijn schuld aan een ander schade berokkent, verplicht deze schade integraal te vergoeden, wat impliceert dat de benadeelde teruggeplaatst wordt in de toestand waarin hij zich zou hebben bevonden indien de daad waarover hij zich beklaagt, niet was gesteld.

Degene die schadevergoeding vordert moet bewijzen dat er tussen de fout en de schade, zoals die zich heeft voorgedaan, een oorzakelijk verband bestaat; dit verband veronderstelt dat, zonder de fout, de schade zich niet had voorgedaan, zoals ze zich heeft voorgedaan.

3.1. Burgerlijke partijstelling van

13.

De benadeelde stelde zich burgerlijke partij en vroeg de vergoeding van haar schade, begroot op 650 euro, samengesteld als volgt:

- 500 euro wegens morele schade;
- 150 euro wegens administratiekosten en kosten van achternageloop.

14.

Het staat vast dat de burgerlijke partij schade heeft geleden ingevolge het bewezen verklaarde misdrijf, zodat de beklaagden hoofdelijk gehouden zijn tot de vergoeding van deze schade.

14.1

Morele schade komt niet voor precieze begroting in aanmerking. Het gaat in essentie om de juridische erkenning van het leed dat werd berokkend. Bij de begroting van deze schade houdt de rechtbank rekening met de ernst van de feiten en de impact hiervan op het slachtoffer evenals met de bedragen die gebruikelijk worden toegekend in gelijkaardige gevallen.

Rekening houdend met de aard van de constructie, die ongetwijfeld voor hinder/ongemak maar ook voor frustraties heeft gezorgd, kent de rechtbank een naar billijkheid begroot bedrag van 300 euro toe.

14.2

Kosten van achternageloop zijn in wezen moeilijk aan te tonen, vandaar dat de rechtbank een forfaitair begroot bedrag toekent. Het staat vast dat de burgerlijke partij aanwezig was op meerdere zittingen, conclusies heeft gemaakt, maar zich ook vooraf heeft moeten informeren over de administratieve toestand van de constructie, zodat afdoende is aangetoond dat zij vergoedbare tijd en moeite heeft gespendeerd ingevolge het bewezen verklaarde misdrijf.

De rechtbank begroot de vergoeding hiervoor, naar billijkheid, op 100 euro.

Het meer- en of anders gevorderde wordt afgewezen als niet gegrond.

4.TOEGEPASTE WETTEN

De volgende artikelen bepalen de bestanddelen van de misdrijven, de strafmaat en de taalwet:

- Strafwetboek: art. 44, 45, 50, 65, 66, 100
 - Vlaamse Codex, art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1
 - Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning: art. 5, 1°, a), en 6 lid 1
 - Wet van 29 juni 1964: art. 1 en 3
 - KB van 28 december 1950
 - Wet van 1 augustus 1985: art. 28, 29
 - Wet van 5 maart 1952
 - Burgerlijk Wetboek: art. 1382
 - Wet van 19 maart 2017: art. 4 §3
 - Wet van 26 juni 2000: art. 4
 - Wetboek van Strafvordering: art. 162, 163, 179, 182, 184, 189, 190, 194, 195
 - Wet van 15 juni 1935
- door de voorzitter ter zitting aangeduid.

UITSPRAAK

De rechtbank beslist, op tegenspraak en in eerste aanleg, als volgt:

OP STRAFGEBIED

- verklaart de eerste beklaagde schuldig aan de feiten van de enige tenlastelegging en gelast, met zijn instemming, de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een periode van 3 jaar;

- verklaart de tweede beklaagde Mireille Hulstaert schuldig aan de feiten van de enige tenlastelegging en gelast, met haar instemming, de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een periode van 3 jaar;

Bijdrage – vergoeding - kosten:

- veroordeelt elke beklaagde krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017, tot het betalen van een bijdrage van 24 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

- legt bovendien aan elke veroordeelde een vergoeding op van 58,90 euro;

- veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot op heden in het geheel begroot op 334,46 euro;

OP BURGERLIJK GEBIED

- verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en als volgt gegrond:

- veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot betaling aan deze burgerlijke partij van 400 euro, te vermeerderen met de gerechtelijke (moratoire) intrest tegen de wettelijke rentevoet tot de dag van de volledige betaling, en de gebeurlijke kosten van uitvoering;
- wijst het meer en of anders gevorderde af als ongegrond.

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken in openbare zitting op 8 februari 2024 door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, kamer O9:

- ; rechter
in aanwezigheid van een magistraat van het openbaar ministerie,
met bijstand van griffier